

„E. Heimans”. — Er is geen waar natuurliefhebber onder ons, die niet diep getroffen werd door het bericht, dat de heer Heimans overleden was. Door zijne mooie boekjes, zijne onderhoudende artikels in *D. L. N.* heeft hij ons de oogen geopend voor de ons omringende natuur, waarvan hij zoo prettig kon vertellen.

Ten einde zijne nagedachtenis te eeren, besloot »De Natuurwetenschappelijke Vereeniging«, opgericht te 's Gravenhage den 22sten Dec. 1910 (Secretariaat: De Perponcherstraat 54) op voorstel van het bestuur haren naam te veranderen in »E. Heimans«, hetgeen den 9^{den} Aug. 1914 plaats had.

Haren leden (meest H. B. S'ers) hopen dat door dit bericht vele jongelui zich bij hen zullen aansluiten, teneinde gezamenlijk in Heimans' geest verder te werken.

Namens het Bestuur:

C. DE VOOGD, Voorzitter.

CH. C. v. D. VLIS, Secretaris.

Watervinden. — Acht jaar geleden werd door mij in het Zondagsblad van *Het Nieuwsblad voor Nederland* aangegeven, hoe een watervinder te werk gaat wanneer hij water zoekt. Verzocht om dit nog eens te herhalen in het tijdschrift *D. L. N.* voldoe ik gaarne aan dit verzoek, omdat het vinden van water van groot belang is, vooral voor landbouwers onder de landverhuizers. Ik was 25 jaar oud, toen ik als landbouwer in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika een waterput noodig had, en een buurman, een Franschman, zich aanbood water voor mij water te vinden. Daarvoor, zeide hij, was noodig een gevorkte tak van een perzikkenboom; die vork moest binnen twee jaren gegroeid zijn. In elken hand, met de palmen naar boven gekeerd, nam hij een stuk van de vork, zoodat de punt van de tak bijna recht omhoog ging. Dan strekte hij zijn armen uit, en stapte, van mijn woonhuis af, voort. Hij telde zijn stappen; bij den derden stap neigde de punt van den tak naar beneden, en bij den vijfden wees de punt recht naar den grond. »Hier, zeide hij, bevindt zich een rijke waterader, en daar ik vijf stappen van ongeveer 65 cm. heb gedaan, zoo zult gij op 1½ Meter diepte het water vinden.« En toen ik den put gegraven had, bleek zijn verklaring juist te zijn. De man noodigde ons — een vrouw en drie mannen — uit, om ook onze krachten te beproeven, en ik bleek de eenige onder hen te zijn, die de gave bezat. Ik spande alle kracht in, om den tak niet naar den grond te laten wijzen, maar hij was niet tegen te houden. En wij zagen, dat de schors van den tak gescheurd en verwrongen was door de knelling van mijn handen. De handeling, om water te vinden is dus zeer eenvoudig, en zonder eenige andere gewaarwording bij den vinder dan verwondering, wanneer hij ziet en zijn handen voelen, dat de tak zich nederwaarts keert.

Teneinde zeker te zijn van een rijke bron van water, zoekt de watervinder in het droogste jaargetij. Gedurende een droogte van zeven maanden hielden mijn putten voldoende water voor honderd stuks vee.

De bewering als zouden slechts enkele, weinige, personen de gave van watervinden bezitten, is waardeloos, zoolang niet alle, of de meeste menschen bewezen hebben, geen watervinders te zijn. Ik kan hier nog bijvoegen, dat watervinders met alle soorten hout en zelfs met metaal, water kunnen ontdekken.

Amsterdam.

M.

Waternimfenzwerm. — Vrijdag 12 Jnni ± 6 uur vloog boven een gedeelte van Zwolle in de richting Oost-West een zwerm van *Libellula quadrimaculata*, honderden individuen sterk. Toen ik ze zag waren ze nog in volle kracht. Den volgenden morgen ± 7 uur zag ik tal van achterblijvers, laag bij den grond vliegen, terwijl hier en daar de aanwezigheid van vleugels aantoonde, dat de vogels (meest musschen) er heel wat hadden opgeruimd. Bij warm zonnig weer, mag een vogel beproeven zoo'n dik hapje te bemachtigen, 't gelukt hem in den regel niet. Is er reeds iets opgehelderd omtrent de oorzaak, dezer plotselinge vluchten?

Zwolle.

RUTTINK.

Zwemmende duiven. — In *D. L. N.* kwam een schrijven voor over zwemmende duiven van den heer Noorduin. Ik zou zulks ook voor onmogelijk gehouden hebben, indien ik het niet zelf gezien had. Deze zomer met de warme dagen ging ik 's morgens door het Vondelpark, toen ik even perplex bleef staan met den uitroep: O! jee! Ik zag een koppel duiven even boven het water van de vijver en ik dacht dat zij niet meer of goed genoeg konden vliegen om den overkant te halen. Maar ja wel, zij bleven even in het water, laat ik zeggen enkele seconden, en vlogen weer op; toen vlogen zij even boven het park en keerden terug om dezelfde manoeuvre weder uit te voeren. In dat ik mij zou vergist hebben, dat het duiven waren, daarvoor ben ik te groote vogelliefhebber van jongsaf geweest.

Amsterdam.

THEOD. BOGAERTS.